

”30-års krisen”

Vad hände för speciellt då du skulle fylla 30 brukar frågan vara när jag berättar om mitt liv?

Vad hände?

Ja, vad hände egentligen?

Att upptäcka ord och att leka med ord har gjort att jag till slut har hittat rätt mening för vad som hände.

Du vet när en kaffepanna börjar koka där på vedspisen och locket sitter rejält nedtryckt. Det kokar på max och till slut så händer något locket flyger av och kaffesumpen bara väller ut. Jag kände hur den mur jag hade byggt upp så duktigt under många långa år började krackelera och sakta men säkert började allt sippra ut. Här stod nu helt synligt en ensam, rädd, sorgsen och mycket besviken kvinna i sina bästa år utan en uns till självkänsla och bara skakade.

Den mask jag under flera år hade visat försökte jag krampaktigt hålla kvar, för vem var jag nu? Jag hade vilselett många även mig själv, för vem kunde ana när jag inget hade sagt. Jag skämdes fortfarande för jag trodde allt var mitt eget fel. Jag hade duktigt mobbat mig själv under så många år, men nu hade jag nått ett slut.

Så många frågor utan svar

I vår familj la vi locket på och kvävde allt som hette känslor och frustration. Alla frågor som jag ställde fick aldrig några svar utan pappa la locket på och min mamma började istället gråta. Vad gör jag? Jo, jag började bygga en mur och stängde mer och mer in mig i en tvångströja för att orka hålla denna förtvivlan som kokade mer och mer inombord. Jag visste inte hur jag skulle hantera mina känslor eller vem som skulle kunna svara på mina frågor. Jag skämdes så oerhört och var så oerhört avundsjuk på alla andra som verkade ha en härlig trygg familj så jag höll tyst. (Det här är var på 70-talet)

Jag har länge försökt minnas min barndom innan tonåren, men kanske jag har förträngt den. Jag är nyfiken eftersom den tiden kanske var en bra tid, det är tiden efteråt som blev svår.

Det jag minns är att jag går i 6e klass, min syster har flyttat hemifrån och en dag så är min mamma också borta. Varför? Jag har många gånger ställt frågan, men allt jag har fått från min mor var tårar. Vad gör jag?

Ett svar som jag hittade var när jag flyttade hemifrån vid 21 års ålder. Mamma hade velat skiljas och pappa kunde ta hand om oss, men pappa skrev aldrig på. Varför sa dom inget?

När jag flyttade hemifrån kom pappren fram igen och den här gången skrev pappa på. Den känslan det gav mig att min mamma hade väntat ut mig för att kasta ut min pappa var hemsk. Hade jag vetat hade jag kanske stannat kvar ett tag till. Varför sa inget något? Jag kände mig oerhört elak mot min pappa. Ytterligare en sten hade lagts på mitt hjärta och jag förstod jag var en elak människa. Jag la locket på. Jag hade fyllt 21.

Det jag ofta har undrat är varför i hela friden de gifte sig. Vad gick fel? Varför kunde de inte prata med varandra och med oss barn och varför skrev inte pappa på första gången? Jag har så oerhört många frågor som jag aldrig kommer få svar på. Det är många år sedan pappa gick bort och mamma somnade in förra året. Dörren är nu stängd. Jag har accepterat, men kommer nog aldrig bli riktigt fri.

Jag skämdes så oerhört mycket när någon frågade var min mamma var. Jag minns inte mina svar, men bara att ens mor lämnar en innan man kommit in i tonåren utan någon förklaring gav min självkänsla en oerhört stor törn som har tagit mig tid att återfinna. Jag minns inte om min mor någon gång sa orden ”jag älskar dig min dotter” och jag har aldrig hellre själv sagt dom orden till henne. Det har därför också varit oerhört svårt att säga det till någon och speciellt till min egna spegelbild. Det enda jag såg var en dum, ful, tjock, elak och väldigt egoistisk person, men en dag blev dom sagda och det var oerhört befriande.

”Jag älskar dig, jag älskar dig, jag älskar dig, jag älskar dig så oerhört mycket.

Jag har många gånger önskat mig andra föräldrar, men jag har insett att det är tack vare dom och den uppväxt och den resa jag har gjort hittills som gjort mig till den jag är idag. Jag är tacksam, men med en stor sorg i mitt hjärta.

Det jag tror idag är att de idag sitter där uppe i himmelen och säger till varandra att något bra fick vi till i alla fall. Jag måste tro att något bra fanns mellan dom en gång och jag önskar bara att de hade haft styrkan att berätta om deras liv och deras val. Ord är så oerhört viktiga och saknaden av dom var så enorm.

Det är en trygghet i att försvinna i en tystnad, jag vet för jag försvann i den i många år. Att inte säga något var en skyddsmur för att slippa bli sårad och göra sig synlig. För om du är synlig så är det lättare att bli sårad så om du gömmer dig inombord så får ingen annan möjligheten att reta dig. Du får helt och hållet själv förmånen att göra dig illa en stor växande förmån som alla andra missar. Jag var en grymt duktig självmobbare ingen annan kunde göra det bättre än jag.

Jag flyttade igen längre hemifrån eller flydde jag? Jag tog mitt pick och pack för att få börja om, men kaffepannan fortsatte bubblade och kokade och pyste och till slut ja till slut så gick allt sönder. Det går inte att hålla alla känslor och förtvivlan inlåst hur mycket du än försöker. Tankarna kom att jag skiter i det här för det är ingen mening med att jag är här. Vem bryr sig och jo då livet går framåt men i en enorm ensamhet och sorg där jag var dag talade om för min spegelbild att du är ful, dum, elak och vem skulle vilja älska dig? Jag hatar dig för att du är så oerhört misslyckad så dra något gammalt över dig.

Precis som så många andra kan berätta plötsligt hände det eller så kanske det helt enkelt var en 30-års kris.